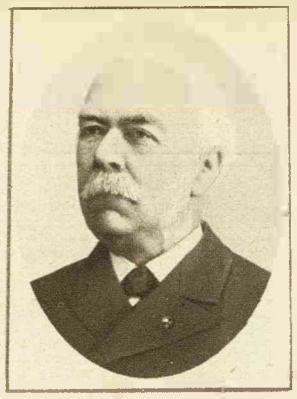

C. KAMERBEEK. †

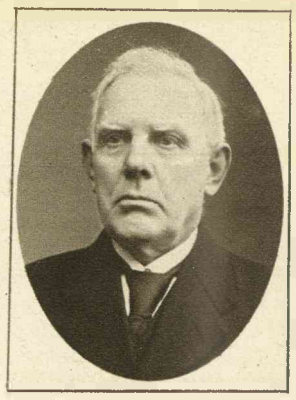

G. v. DIESEN. †

Op 69-jarigen leeftijd overleed te Rotterdam de heer C. KAMERBEEK, oud-hoofd der Openbare school voor gewoon lager onderwijs en oud-directeur der Gom. Vormschool voor onderwijzers. — Te 's-Gravenhage overleed op 89-jarigen leeftijd de heer G. v. DIESEN, rustend lid van de Kon. Academie van Wetenschappen te Amsterdam, oud-hoofdinspecteur van den Waterstaat.

Ds. J. N. LINDENBOOM.

JOH. VERBRUGH.

23 April hoopt de heer Dr. J. N. LINDENBOOM, predikant bij de Gref. Kerk te Zutfen, zijn 40-jarig ambtsjubileum te herdenken. De jubilaris heeft tegen 1 Mei a.s. zijn emeritaat aangevraagd. — 24 April zal de heer JOH. VERBRUGH den dag herdenken, dat hij voor 60 jaar in dienst kwam bij de Koninklijke Rijtuigfabriek der Firma Ingenhoes te De Bildt.

Lansdorp bekeek den beker ; hij was van zilver met den datum en het herinneringsfeit erin gegraveerd.

„Het is als beker niet veel bizonders," zei papa, „maar in ieder geval is 't een kleine hulp voor andere zieke kindertjes die niet zooals deze een tehuis hebben." Hij bukte zich en drukte den jongen tegen zich aan.

„Ik houd zooveel van u," zei het kind, zijn armen verrukt om zijns vaders hals slaande.

De twee kleine meisjes kwamen binnen huppelen, haar mooiste jurken aan.

„Ik had ze gezegd je niet te storen," zei papa tegen zijn vrouw. „Zie je, ik was toch van plan ze een verrassing te bezorgen en daar ik beloofd heb ze mee naar den wedstrijd te nemen, viel 't me in dat 't een mooie gelegenheid was om ze daar te laten lunchen en jou een rustigen dag te bezorgen, Lize. We kunnen iets eenvoudigs nemen, sandwiches — want we moeten niet verkwistend zijn kinderen. Japie zal naar ons uitkijken en zich niet eenzaam voelen, is 't niet Jaap ?"

„Is die beker niet prachtig ?" zei Ella naar haar moeder toegaande.

„En is 't niet mooi van vader ? Papa denkt altijd aan lieve dingen."

Papa lachte verlegen. „Mama is de lieve," zei hij terwijl hij ze liefkoosde, „maar papa's meisjes vleien hem graag."

Lansdorp was naar 't raam gegaan. „Daar is een victoria," zei hij op eigenaardigen toon. „Heb je er een besteld?"

„O, dat is in orde," zei papa losweg. „De tram gaat niet tot daar en de meisjes zouden te moe worden. Je weet dat ik met Kogels zaken doe dus kost 't rijtuig me heel weinig. Wij gaan een dezer dagen ook eens een ritje maken als de dokter 't toestaat, is 't niet mannetje ?" Weer sloeg het kind de armen om zijn hals zonder iets te zeggen.

„Mijn kleine jongen houdt van zijn vader, is 't niet ?" zei papa bewogen.

„En wij ook papa," riep Lottie. Papa onttrok zich lachende aan al de armpjes, maar zijn oogen waren vochtig.

„Kom nu mee, kindertjes," zei hij vroolijk.

„Dag kleine vent, kijk maar goed uit ; we zullen je in 't gaan en in 't terugkomen toewuiven ; als onze kant wint, zullen we Lottie's blauwe lint aan de zweep binden, dan kun je 't al van verre zien. Maar als 't andersom is dan binden we mijn witten zakdoek halfstok." En papa ging de kamer uit, ieder van de meisjes aan een hand. Gretig leunde Japie voorover om het vertrek uit 't raam te kunnen zien. Papa hielp Lottie en Ella in het rijtuig en klom er toen zelf in. Hij nam de teugels in de hand en wuifde. Het ventje wuifde hevig terug en viel toen uitgeput in de kussens terug. Het waren zijn moeders armen die hem opvingen.

„Liefste papa," hoorde ze hem fluisteren.

Lansdorp nam zijn hoed op.

„Ik kan net zoo goed weer naar het kantoor gaan," zei hij.

EMMY VAN ARTEVELDT.

DE OVERBODIGE OFFERANDE

Juffrouw Cato Nagtegaal had haar besluit genomen, niet op de knoopen van haar blouse had ze het uitgeteld, — doen, niet-doen, doen — en al evenmin had ze het op een andere manier aan het toeval overgelaten voor haar te beslissen ; neen, ze had, zoo te zeggen, eigenhandig ingegrepen, bij het nemen van haar besluit, en on-onderstebovengooibaar stond dat nu ook vast : ze zou zich opofferen, ze zou althans het risico riskeeren van zich op te offeren. Voor haar minnaar. En dat vond ze zelf heel mooi. Als je het in een boek las, was het om te huilen geweest. . . . .

Het zat zòò. Cornelis, haar vrijer, was uit den oorlog teruggekeerd, gezond van lijf en leden, maar volslagen stom. Ze was er kapot van geweest bij het weerzien, leed er nog dagelijks onder, en prakkezeerde over een oplossing, tot ze op een zekeren avond in de courant las, dat een stomme, ook een volslagen stomme jonkman, plotseling van schrik weer sprekend geworden was, toen hij zijn moeder van de trap zag vallen. Nu is het natuurlijk niet voor iedereen stomme weggelegd, zijn moeder of een andere beminde bloedverwant van de trap te zien vallen. Maar je kon je laten vallen. Dit denkbeeld ontvlamde als een tondeldoos in het anders vrij middelmatige brein van juffrouw Nagtegaal. En ze was opgetogen over haar inval. Ja, niet dat het alles was, lang niet, maar in de eerste plaats moest je het doel, den beminden Cornelis de spraak terug te geven, niet uitvlakken, en in de tweede plaats kon ze het zóó aanleggen, dat er zoo weinig mogelijk kans was om een echt ongeluk te krijgen ; ze zou zich bijvoorbeeld van een niet te hóóge trap kunnen laten vallen ; ze zou de leuning, quasi in wanhoop maar ondertusschen toch stevig, vast kunnen grijpen ; ze zou zelfs iets zachts kunnen meenemen, bijvoorbeeld een opgerolde deken of iets dergelijks, behendig als bagage vermomd met een riem en handvatsel ; doch dit alles was bijzaak. Leuning, deken, wat ook, het deed niet ter zake ; zij zou zich laten vallen om den geliefden vrijer weer aan de spraak te helpen. Dat stond bij haar vast.

Of ze dùrven zou ? Dat was een twéède, wat je noemt. Maar ze zóu wel, ze zóu wel. „Niet van tevoren prakiseere," zoo redeneerde ze in zichzelve, — „maar op 'n oogenblik dat ik het, om zoo te zeggen, zelf niet weet, laat ik me ineene vallen. Ik fokseer m'n eigen."

„Het vallen hoeft niet eens van zoo'n erge hoogte te wezen", zoo mijmerde ze andermaal weer, — „'n tree of tien, ja, acht, zeven lijkt me genoeg. Maar dan moet er ook de noodige vertooning bij gemaakt worden. Ik zal me achterover laten glijden, met mijn voeten vooruit, en een harden schreeuw geven. Mijn gezicht zal ik naar voren houden, om met mijn achterhoofd de treden niet één voor één te timmeren, want dat voel je best. Ik zal mijn handen zóó houden, dat ik me ermee afzetten kan telkens als ik met mijn hoofd te dicht bij een van de muren dreig te komen." Ze had ervan afgezien, een of ander zacht voorwerp als een soort stootkussen mee op reis te nemen ; ook was ze besloten, de leuning niet, zooals ze eerst bedacht had, als een vaste operatie-basis te beschouwen. Dergelijke pogingen om de hand ermee te lichten leken haar eerlijk gesproken onfatsoenlijk, en beneden de mooie bedoeling van haar offerande. Ze moest geen komediespel ervan maken.

Tenminste het moest voor hem allen schijn van ernst hebben.

En niet alleen den schijn, want het offer moest desnoods gebracht worden. — Nu ja, liever niet, maar als het niet hooger of lager kon, dan . . . . (En hier viel haar, die een geweldig liefhebster van romanlectuur was, de passende clausule in)", dan zou de smeekende stem van haren minnaar niet klinken als die eens roependen in de woestijn," (dat die stem héél niet klinken zou, overmits deze heer volslagen stom

HET LABORATORIUM IN HET O.-I. HUIS TE AMSTERDAM.

Een kijkje in een der zalen van het laboratorium van het departement van financiën in het Oostindisch Huis te Amsterdam, waar vooral ook in verband met de huidige tijdsomstandigheden onder de bekwame leiding van den directeur Jhr. W. Alberda van Ekenstein, technoloog, door hooger en lager personeel zulk verantwoordelijk werk wordt verricht. Op de foto ziet men den directeur; een der scheikundigen, Dr. H. J. Backer, (benoemd tot hoogleeraar aan de Rijksuniversiteit te Groningen) en zittende, een der oudste analisten, *(foto Hisgen)*.

DE NIEUWE BADKAPEL TE SCHEVENINGEN.

Ter vervanging van de oude badkapel te Scheveningen, welke stond op het Gevers-Deynootplein en gelijk met de houten tenten is afgebroken, is thans op den hoek van het Belgische Park een nieuwe kapel gebouwd, die onlangs is gereed gekomen.

EEN OPENLUCHT-MEETING.

Zondag 8 April had te Leeuwen een openlucht-meeting plaats nabij de R. K.-Kerk, met het doel te geraken tot de oprichting van een R. K.-metaalbewerkersbond, een en ander in verband met de staking op de N. V. Meyer's Scheepsbouwmaatschappij, aldaar.